

FORT BRAGG, CALIF.

Nyt on taas vierähtänyt vähän aikaa siitä kun viimeksi kirjoitin.

Toveri Leino on ollut täällä puhumassa. Lokak. 23 p. hän puhui "Pudding Creek'in" haalilla. Häntä oli siellä kuulemassa se sama joukko, joka tavallisesti käy puhujia kuulemassa. Lokak. 24 p. hän puhui "Fort Bragg'in" Toverin s. s.-osaston kokouksessa, ja myöskin muina ajoin, vaan en tiedä millä päivällä. Lokak. 30 päivä hän puhui seurain iltamassa. Lokak. 31 päivä oli Nuorisoliiton kokouksessa.

Tällä viikolla on tapahtunut kaksi kuolemantapausta, seuraten liki toisiaan, nimittäin "Pudding Creek'in" s. s.-osasto ja Mrs. Parikka. Ensinnä lopetettiin "Pudding Creek'in" s. s.-osasto voimien vähyysden takia. Sitten meidän naapurin Mr. Parikan vaimo kuoli synnyttäen ensin lapsen, joka jäi eloon. Äiti haudattiin täkäläiseen "Ocean View" hautausmaahan Mr. Parikan siunaamana.

Meillä koululapsilla on tämä viikko vapaata, kun opettajien täytyi mennä suorittamaan tutkintoa.

Toveruudella,

Viho H. Jylhä.

TURVATON

Kuin hukkuva lapsi mä ojonnan kätein tappavan tyhjyyden yli. Mua ohjaa ei käsi kantajan, ei viihdytä äidin syli.

Olen turvatta myrskyissä mailman, ajan aallot ne purtani heittävä. Ei näy edes tähtiä taivahan, yön synkeys syömmen: peittävä. Elsa Niemelä.

Elämän arvo

Kirj. A. K.

Minä elämän riemua myrkyissä jään huulilla janoavilla. Vaan vanhuus jo nuorena yllättää luo vie mua elämään illan.

Niin se on... niin se on... Kun on nuori ja kokematon, ei tunneta täydellisesti elämän todellista arvoa. Elämän, joka vaatii ihmiseltä kestävyyttä ja kärsivällisyyttä, josta vallasaoliojoilla ei ole tuskin aavistusta. Mailma... tuo kaunis mailma, tuntuu niin lupaavalta, vaan jouduttua sen aavalle ulapalle, muuttuu se ihanista unelmista synkkään todellisuuteen.

Ei rahtukaan ole vastassa sitä, mitä mailmaa tuntemattomana toivoi löytäväni... Voi, minua pojan polioista, miksi hylkäsin Annikin?... Hänen kanssaan olisin onnellinen kuin linnunpoika. Tosin ei se ollut minun oma syyni, vaan vanhempieni. He minut pakottivat niin tekemään siitä syytä, kun hän ei ollut rikas. Voi, kirottua rikkautta.

Kuinka monen onnen se särkee, kuinka monen ihanteet se rikkoo ja tyhjiin haihduttaa.

Ajatuksissaan hän jatkaa: — Ellen olisi taipunut ja lähtenyt kotoa pois, olisivat Annikin vanhemmat joutuneet tähtemme suuren lapsijoukon kanssa mieron kulkijoiksi... Huh, oikein puistattaa, kun ajattelee, että ihmiset joilla olisi varaa piittää yllä vaikka koko kyläkunnan köyhät, julkeaisivat ajaa rauhalliset ihmiset pois asunoltaan. Ajaa pois vain sentähden, kun heidän ainoa poikansa on kosinut noiden köyhien ihmisten tytärtä... Nyt on toisin. Palaan kotiin, palaan tuttuun kotiin, jonne olen niin usein ennen askeleeni ohjannut. Mutta miten erilaisella mielellä sinne nyt käyn. Mitä olen ennen ollut ja mitä olen minä nyt? Olen saanut nähdä ja kokea mitä on mailma, miten ihottavia sen riemut ja miten julman raakoja sen kärsimykset. Olen oppinut anta-

Lasten Osasto

maan arvoa todelliselle ihmiselämälle, todelliselle poljetun ja kärsineen kansan elämälle, jota ei ole tukemassa riisto ja väärillä hankitut toisten työn tulokset. Elämän, jota ei ole pystytetty sorrettujen hiellä ja verellä eikä orpojen ja leskien kyyneleillä, vaan sen pohjana on omien käten työ. — Mitä ovat nuo rikkaat, millä oikeudella he köyhiä riistävät? Löytyykö missään todistetusta sellaisesta, että maa ja luonnon saarteet kuuluvat loiseläjille ja köyhälin pitää kaivaa niistä rikkaudet toisten nauttaviksi... Miten lienee siellä kotona asiat, en tiedä. Vaan oli miten oli, minä en luovu anteestani. Ellen saa tahtoani täytetyksi, jätän koko syntymämaani ijäksi pölväksi. Tahdon näyttää vanhemmilleni, että olen mies eikä mikään lapsi, jonka he kerran pakottivat luotamaan nöyryyneenä lähtemään, vain siksi etten ollut luonteeltani yhtä julma kuin he. Mutta nyt... nyt tahdon ottaa talon ohjukset käsiini. Ellen sitä saa, vaadin osuuteni ja siten on oleva jälleen avara mailma edessäni, vaikka tarkoitukseni onkin nyt toinen kuin ennen.

Tällaisissa mietteissä kulki Antti metsätietä kohden kotiaan. Hän oli ollut kotoaan pois noin kolme vuotta. Tämä lyhyt aika oli hänelle paljon opettanut. Hän oli parhaassa miehuuden iässä, mutta itse mielestään hän oli vanha. Oli ja mielestään saanut kyllikseen elämän nautintoista, myöskin sen tuottamasta kurjuudesta. Nämä kokemukset olivat tehneet hänestä uuden ihmisen, sellaisen, joka ei ajattele yksinomaan itseään, vaan koko poljetun kansan etua ja sen kohottamista.

— Antti! Kuule sentään vanhaa isääsi ja äitiäsi! Sellaisella ajatuksella on talomme ja tavaramme maan tasalla muutamassa päivässä. Luuletko sillä tavalla pyydyttävän varallisuudessa? Mekin vielä vanhoilla päivillämme joudumme kunnan eläkeiksi. Me, jotka olemme kuuluisimpia rikkauksista koko tässä kylässä. Nyt juuri olisi sinun velvollisuutesi tukea ja turvata meitä. Olet ainoa poikamme, sellaisenko häpeän meille saattaisit... Ajattele toki tarkoin mitä puhut!

Pienen äänettömyyden jälkeen katkasi Antti hiljaisuuden sanoen: — Minä tiedän tarkoin teidän mielipiteenne. Vaikka olettekin jo vanhoja, otan oikeuden sanoa teille selvän totuuden ilman kaunistelematta. Te ette näy pääsevän tuosta naurattavan ylpeästä luonteestanne, etkä te tiedä miltä elämän todellisuus tuntuu. Teidän ei ole tarvinnut milloinkaan olla todellisuuden kanssa kosketuksessa. Kaikki omaisuus, mitä te omistatte, on toisten luomaa. Työläiset ovat hikensä ja verensä uhranneet kotossaan teille rikkautta, joka on teistä tehnyt mammonan orjia. Ettekä te halua vielääkään luopua kurjasta mammonasta, vaikka kohta on hauta avoinna edessäanne. Te pelkätte sitä osaa elämästä, johon moni on syösty teidän onnenne tähden. Ettekä koskaan ole heidän kurjuuttaan ajatelleet, ette millinkään kun nuo onnettomat ovat ovelenne kolkuttaneet ja te olette heidät palauttaneet oveltanne pois ilman avun antoa. Moni mieron kulkija on saanut oveltanne astua yön pimeyteen, vaikka ei ole ollut tietoa mihin pänsä olisi kallistanut. Näitä te ette ole milloinkaan ehtineet ajatella. Se ei olisi suurempi väärä, jos te kerran saisitte kokea saman osan. Saisitte tuntea hetkenkään sitä kurjuutta, jota koko luokkanne

on aina ympärilleen kylvässä. Teidän pitäisi kerran maistaa samasta maljasta ja päästä tuntemaan elämän varjopuoli...

Onko se mielestänne rikos ja väärä teidän jumalanne edessä, jos työläisetkin, jotka teitä elättävät ja rikkautta teille kokoavat, saivat itse olla osallisena omien käntensä töistä, nauttia täydellisesti niiden tuloksista. Vaan nyt heille sitävastoin puute ja kurjuus pillkistaa joka puolelta, kääntyvät he minne tahansa. Mitä tähän sanotte? Sanokaa se pian... Aika on kallis, se kutsuu minua, en voi kauan odottaa.

Isä pyyhki hiekiä pois otsaltaan ja äiti kauhusta kalpeana kuivailee silmänurkkiaan. Antti asettuu istumaan vastapäätä isäänsä odottaen vastusta.

Isä rykäsee pari kertaa merkitsevästi ja alkaa puhua:

— Kuule Antti, ainoa poikani, tunnen itseni heikoksi sinun rinnallasi. Katson parhaaksi taipua tahtoosi. Kuitenkin pyydän, että et vanhempiaisi hylkää, vaan annat meille parakan asuttavaksi ja ruokaa sydämeemme. Elämämme ehto on jo lähellä, työllä emme voi enää itseämme elättää... Paljon olemme luonnon lakeja vastaan rikkoneet antaessamme työntekijäin kärsiä puutetta silloin kun itse olemme eläneet ylläilyksessä, mutta kadumme sitä nyt. Anna anteeksi poikani, tahdon sovittaa mitä olen rikkonut. Saat ottaa talon ohjukset käsiini, minä luovun kaikesta. Käytä sitten valtaasi niin kuin haluat. Voit kutsua talomme alustalaiset kanssasi keskusteluun ja sopia heidän kanssaan suhteemme heidän edukseen. Voit näyttää mitä todellisuudessa saa aikaan se aate, jonka puolesta puhut ja jonka eteen sanot elämäsi uhraavasi.

Vielä yksi asia. Mitään esteitä ei ole enää minulla asetettavana sinun ja Annikin välille. Siitä lähtien kun pakotin sinun lähtemään ja jättämään Annikin, olen ollut levoton. Omatuntini on minua tuominut teostani ja olen jo kauan toivonut voivani sen korjata. Mene Annikin luo ja ota hänet... Tuo hänet tänne, että voin häneltäkin anteksi pyytää. Minun velvollisuuteni oli hänet luoksemme hakea, mutta olen siihen liian heikko. Tee sinä sel Meidän onnemme on vielä oleva todellinen ja meidän elämämme on saava todellisen arvon.

— Kiitos isä! sanoi Antti liikutettuna.

Hän oli lopulta voittanut. Illoissaan hän huudahti:

— Niin tosiaan, elämällemme on nyt arvo!

Kun kello soi

Työläiselämä, vaikea ja raskas oli päättynyt. Pitkä työpäivä oli lopussa. Työ oli vihdoinkin valmis. Hämärä saavutti vähitellen päivätyöntekijän... hän oli jo elämänsä ehtoossa. Siinä hän lepää vuoteellaan ja tarkkailee kellon lyöntejä. Hän ymmärtää, että se tulee olemaan viimeinen. Niin ihmeellistä! Koskaan ennen ei hän ollut kuullut sen lyöntejä ja kuitenkin se oli tunti tunnin jälkeen lyönyt monena vuotena. Ja nyt kun hän lepäsi ja ikäänkuin teki tilää, yhteen sovittaan elämän tulo- ja menopuolel, tuntui hänestä kuin hän olisi herännyt unesta. Se uni oli hänen elämänsä. Hänen pitkä, työntäyteinen elämänsä. Hän alkoi olla jo selvillä itsestään. Aina hän oli koettanut parhaansa. Ahkera, uskollinen ja omantunnon-tarkka hän oli ollut. Toivon kipi-

nä oli aina palanut hänen sielussaan, toivo paremmasta toimeentulosta ja valoisammasta tulevaisuudesta...

Ja kuitenkin oli elämä aina ollut hänelle samanlaista. Vuode oli ollut yhtä kova, vaatteet huonot ja kuluneet, ravinto heikkoa ja niukkaa. Kuinka hän olikaan ponnistellut ja tehnyt työtä. Kaikin voimin oli hän koettanut torjua puutetta oveltan. Ja niin oli päivä päivän jälkeen kulunut ja kello lyönyt tarkat, tahdilliset lyöntinsä.

Hänellä oli ollut hyvä ja työteollinen vaimo, joka oli uskollisesti seisonut hänen sivullaan. Kunnollinen ja väsymätön. Tämä oli ollut valonpiikkuna hänen harmaansynkeässä elämänsään. Vaimon uhratuva rakkautta, alituinen huolenpito kodista, häneestä ja lapsista oli lakkaamatta lämmittänyt häntä.

Ah, hän hymyili ajatellessaan kuinka he palkanmaksupäivinä olivat lyöneet viisaat päänsä yhteen, voidakseen määrätellä mitenkä viikkorasio olisi parhaiten käytettävä. Mutta vaikka he olisivat miten tahansa laskeneet, ei se ollut koskaan riittänyt. — Lapsijoukko oli suuri, monta suuta oli ruokittava...

Lapset, niin — he olivat nyt aikuisia, hajaantuneina eri puolille. Heille oli kello lyönyt ensimmäiset lyöntinsä. Ja hän, heidän vanha isänsä, väsynyt päivätyöläinen makasi tässä kuunnellen viimeisiä. Hänen hiuksensa olivat harmaat, otsa rypyinen, poskensa sisänpainuneet ja katseensa väsyneen raukea. Hän oli oikea kuva miehestä, jonka elämä on loppuunkulunut kärsimyksiensä ja puutteessa. —

Niin oli hänen elämänsä yksitoikkoinen, mutta ei kuitenkaan vähemmän tavallinen, historia kulkenut hetken kuvana hänen sielunsa silmäin edessä. Kaikki tämä vain muutamissa lyhyissä minuuteissa. Ja kun nyt kello viimeisen kerran löi, tunsi hän itsensä niin nuoreksi, niin ihmeellisen teräväksi ja vahvaksi. Hänestä tuntui kuin olisi hänen elämänsä alkanut uudelleen...

Tuolla tullee suuri joukko nuoria, voimakkaita miehiä ja naisia. Jokainen heistä näyttää terveeltä, iloiselta ja toivorikkaalta. Heidän katseistaan loistaa elämänohokeus. Ja hän kulkee heidän keskelläin, ojentaa käntensä ja sanoo:

— "Tulkaa, meidän on kiirehdittävä! Ettekö kuule kuinka kello lyö? Meidän on yhdessä taisteltava suuri taistelu leivän ja vapauden puolesta. Meidän täytyy taistella oikealla tavalla ja meidän on käytettävä jokainen tunti mahdollisimman hyvin. Kuinka voisimme muuten päästä päämääräämme? Kuinka täytyytäkään haudat — oikeuden haudat. Lyö, lyö — —"

Yksinäisen miehen köyhän vuoteen vieressä istuu vanha, murtunut vaimo. Pieni — suuri — nainen. Kynnelten hitaasti tipahdellensa kalpeille poskille, sovittaa hän varovasti yhteen kylmenneet kädet... Nyt saavat ne levätä. Levon ovatkin ne hyvin ansainneet, sillä päivätyö on täytetty.

Näkymättömät kädet pukivat päivätyöläisen kuin sankarin. Ne lasivat kiittolaisuuden seppeleen hänen otsalleen. Se loisti kauniisti niinkuin gloria hänen päänsä ympärillä... Se oli uhratuvaisuuden palkinto... — Työläisnainen.

— Jos tahdot tehdä hyvän palveluksen tuttavallasi tilaa hänelle Toveritar.

NEW YORKIN SUOM. NAISTEN OSUUSKOTI
JÄ PAH'ANVXLITYS-TOIMISTO
241 Lenox Ave & 122 St
Telefoni: 813 Morning side